

selvfølgelig af den Slags Ting, der kan rettes paa, men jeg er, som sagt, af den Opfattelse, at vi have Lov til at haabe, at der, for saa vidt der virkelig er Trang til det, hos private er saa megen Offer-villighed, at man i hvert Fald kan danne de Foreninger, som ere en Betingelse for, at Kommunerne kunne yde Tilskud. Jeg gad se den Kommunalbestyrelse, der, naar der var Grund til at yde mere, end Foreningen selv har kunnet yde, vilde sige Nej til at yde mere. Jeg er sikker paa, at hverken Amsraadene — selv med den nuværende Sammensætning — eller Indenrigsministeren turde paatage sig at sige Nej til, at Kommunalbestyrelsen ydede et større Tilskud til saadanne Foreninger, end disse selv have kunnet præstere. Naar en Kommunalbestyrelse finder, at der er Grund, tør Amsraadene eller Indenrigsministeren ikke og vil ikke sige Nej til at yde større Tilskud, saa man behøver paa ingen Maade at lade sig afskrække af Loven, som den er; thi er der Trang til mere, skal det nok komme. Det er imidlertid en Betingelse, at det private Initiativ tager fat, og at man rundt om, hvor det anses nødvendigt, faar dannet Foreninger, som tage denne Opgave op.

Jeg vil, da jeg gerne altid vil se alle Sager i det bedste Lys, sige, at selv om der ikke kommer andet ud af dette Forslag end en Forhandling om det, kunde det dog maaske i nogen Grad have vakt Opmærksomheden paa ny for en Sag, som for nogle Aar siden ogsaa paa Rigsdagen, navnlig i Folketinget, var ret stærkt fremme. Derved kunde man maaske bidrage noget til, at der i en hel Del Kommuner, hvor der ikke nu gøres noget, bliver gjort noget. For saa vidt Forslagets Fremkomst og den Forhandling, der nu føres, kunde bidrage lidt hertil, er jeg i og for sig saa langt fra misfornøjet med, at Sagen er bleven rejst, at jeg endog vil være med til at sige Forslagsstillerne Tak, fordi Sagen er dragen frem. Sagen har nemlig min Interesse. Jeg kan henvise til tidligere Udtalelser, da Sagen var til Behandling her i 1898—99 og følgende Aar. Jeg har kun villet gøre opmærksom paa, at jeg tror, man endnu i nogen Grad maa regne med det private Initiativ, og at man i hvert Fald ikke vil kunne gaa ind paa en Løsning af Spørgsmaalet i den foreliggende Form.

H. L. Møller: Under alle tidligere Forhandlinger om denne Sag har der været Enighed mellem alle Parter om, at

den skulde betragtes som en Skolesag og ikke som en Fattigsag, og jeg tror, at det har været heldigt for Sagens Fremme, at den Enighed har været til Stede. Ved at se den som en Sag, der udelukkende hører under Skolens Omraade, ikke betragte den som et almindeligt Understøttelses-spørgsmaal, er man kommen lettere ud over den Vanskelighed, som Forholdet til Fattiglovgivningen ellers kunde frembyde. Det er blevet erkendt fra alle Sider, at saa længe man betragtede Spørgsmaalet om Skolebørns Bespisning udelukkende som en Skolesag, kunde man helt holde den Tanke borte, at det var en Understøttelse, der havde noget med Fattighjælp at gøre og altsaa kunde faa Fattighjælps Virkninger.

Ud fra den Betragtning, der saaledes har været Enighed om, er ogsaa den Lov udsprungen, som nu har været gældende i de sidste 4 Aar. Det forekommer mig nu, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Stauning) i Dag ligesom noget har forplumret hele dette Synspunkt for Sagen. I hele den vidtløftige Skildring, han gav af den sociale Nød rundt omkring i Landet under dens forskellige Former, var der ligesom en Bestræbelse for at faa hele dette Spørgsmaal om Skolebespisning set under en anden Synsvinkel, bringe det ind under den samme Synsvinkel som den, hvorunder vi se paa Sygekasseloven, Ulykkesforsikringsloven og den Slags Ting. Det er vistnok ikke velbetænkt at prøve paa at se Sagen for stærkt ogsaa fra den Side. Saa snart man vil sidestille dette her behandlede Spørgsmaal med de almindelige sociale Spørgsmaal og vil give Arbejdet paa denne Sag en saadan Udvidelse, som det foreliggende Forslag her tilsigter, vil straks den Ting komme paa Tale, om man ikke ogsaa skal stille det almindelige Krav i denne Sag som ved den øvrige sociale Lovgivning, nemlig Kravet: Hjælp til Selvhjælp, eller rettere Selvhjælp fra Forældrenes Side til Statens og Kommunens Hjælp.

Jeg tror ikke, at Sagens Venner ere tjente med, at denne Betragtning skulde gøres gældende overfor dette Spørgsmaal. Jeg tror, det er rigtigere at føre den tilbage indenfor de Rammer, man tidligere altid har været enig om at holde den indenfor, se den som en ren Skolesag, saaledes at man siger: Skolen har den Forpligtelse at sørge for, at Børnene i al Almindelighed ere i Stand til at faa det hele og fulde Udbytte af